

по-сетне той е въ втората легия въ Бѣлградъ, гдето е другаръ съ В. Левски и Ив. Кършовски, отъ което време е запазена и една снимка съ тѣхъ; по-сетне въ 1868 г. той отива въ четата на двамата войводи, и става писаръ и борецъ за свободата¹⁾

Поручикъ Иванъ попъ Христовъ (1843—1868) — Ванката отъ Габрово. Личенъ юнакъ, завършилъ военното училище въ Русия и достигналъ чинъ поручикъ въ руската армия; проявилъ храбростъ и военни способности въ борбата за завладяване на Кавказъ; въ четата на Х. Димитъръ и Караджата, той билъ първо лице следъ войводитѣ, като писаръ, стратегъ и воененъ ръководителъ въобще; неизвестно къде въ биткитѣ на славния пѣтъ, отъ Дунава до Бузлуджа, намѣрилъ безкрѣстения си гробъ и покрилъ челото си съ неуведема слава.

Александъръ Василевъ (1848 — 1868) отъ Пловещъ, синъ на благочестиви и родолюбиви българи, потомци на Добри войвода; баща му ималъ добро състояние, но младия Александъръ предпочелъ просвѣтното дѣло и станалъ учителъ; авторъ е на драмата: „Добри войвода“; подвигътъ на войводата Филипъ-Тотю, той обезсмъртява съ една художе-

¹⁾ Сп. „Поборникъ-Опълченецъ“, Русе, 1889. Год. I. стр. 26.